

Hayatı Öğrenmek

– KONUK YAZAR · 07 Aralık 2017

HAYATI ÖĞRENMEK

Severek okuyup bir gecede bitirdiğim kokulu kitap olan MANOLYA KOKULU HİKÂYELER kitabının arka kalın kapaktaki yazısı ilgimi çekmişti:

“Umudunu yitirme, şu hayatta bir şeyin bitişi her zaman başka bir şeyin başlamasına sebep olmuştur.”

Bu kitabın arkasındaki yine aynı sayfada da: ‘Hayata Bir Bardak Çay Molası’ yazıyor. İyilik, sevgi, dostluk ve mutluluğu dile getiren 42 adet öyküden derleme bir eser. Kitaptan alıntıyla, Türk Edebiyatımızdan bir sanatçı olan Özdemir ASAF’ın yazısıyla ve yazısının sonundaki kendi şiiriyle merhaba diyelim:

BANA HAYATI ÖĞRETENLER

Yaş 5

Anne ve babamın birbirlerine bağrımlarının beni ne kadar korkuttuğunu öğrendim.

Yaş 7

Meşrubat içerken gülersem, içtiğimin burnumdan geleceğini öğrendim.

Yaş 12

Bir şeyin değerini anlamanın en iyi yolunun bir süre ondan yoksun kalmak olduğunu öğrendim.

Yaş 13

Annemle babamın el ele tutuşmalarının ve öpüşmelerinin beni daima mutlu ettiğini öğrendim.

Yaş 15

Bazen hayvanların kalbimi insanlardan daha fazla ısıttığını öğrendim.

Yaş 18

İlk gençlik yıllarımda keder, şaşkınlık, ıstırap ve aşktan ibaret olduğunu öğrendim.

Yaş 24

Aşkın kalbimi kırabileceğini ama buna değer olduğunu öğrendim.

Yaş 33

Bir arkadaşını kaybetmenin en kestirme yolunun ona ödünç para vermek olduğunu öğrendim.

Yaş 36

Önemli olanın başkalarının benim için ne düşündükleri değil, benim kendi hakkımda ne düşündüğüm olduğunu öğrendim.

Yaş 38

Eşimin beni hâlâ sevdiğini, tabakta iki elma kaldığında küçüğünü almasından anlayabileceğimi öğrendim.

Yaş 41

Bir insanın kendine olan güveninin, başarısını büyük oranda etkilediğini öğrendim.

Yaş 44

Annemin beni görmekten her seferinde sonsuz mutluluk duyduğunu öğrendim.

Yaş 46

Yalnızca minik bir kart göndererek bile birinin gönlünü aydınlatabileceğimi öğrendim.

Yaş 49

Herhangi bir işi yaptığımdan daha iyi yapmaya çalıştığımda, o işin yaratıcılığa dönüştüğünü öğrendim.

Yaş 50

Sevgi, evde üretilmemişse, başka yerde öğrenmenin çok güç olabileceğini öğrendim.

Yaş 53

İnsanların bana, izin verdiğim biçimde davrandıklarını öğrendim.

Yaş 55

Küçük kararları aklımla, büyük kararları ise kalbimle almam gerektiğini öğrendim.

Yaş 64

Mutluluğun parfüm gibi olduğunu, kendime bulaştırmadan başkalarına veremeyeceğimi öğrendim.

Yaş 70

İyi kalpli ve sevecen olmanın, mükemmel olmaktan daha iyi olduğunu öğrendim.

Yaş 82

Sancılar içinde kıvransam bile başkalarına baş ağrısı olmamam gerektiğini öğrendim.

Yaş 90

Kiminle evleneceğin kararının hayatta verilen en önemli karar olduğunu öğrendim.

Yaş 95

Öğrenmem gereken daha pek çok şeyler olduğunu öğrendim.

Dün sabaha karşı kendimle konuştum,
Ben hep kendime çıkan bir yokuştum,
Yokuşun başında bir düşman vardı,
Onu vurmaya gittim, kendimle vuruştum.

Özdemir Asaf

Deneme tahtası gibidir hayat, tamamen deneme yanılmadan ibaret. 'Deneme Tahtası' ve 'Denemeyi Denemek' adlı art arda yayımladığım deneme kitaplarımın isimlerini anımsattı bana. Hayat; insana tecrübelerden dantel ördürüp azim ipliklerinden halı dokutturur, sonra da sabır suyunu verip içine zamanı da katarak kendi avuçlarımıza bırakıverir. Sebat, dirayet ile şekillenir kalp yuvamız da. Her yaşın ayrı güzelliği olduğu gibi hayatın da acı tatlı bambaşka pırıltıları vardır.

İlk gençlik anıları ile çocukluğun masum yılları hiç unutulmaz mesela. Kurabiye tadındadır ve kek kırıntlarından dökülen sevgi lokumu gibi tat verir yıllanmış anılar. Eteklerimizde biriken her bir takvim yaprağı, apayrı yaşanmışlıkları ve yorgun mazinin günbatımı albümünü filme çeker zihninizde. 'Yaş otuz beş, yolun yarısı...' diyen ünlü şairimiz bile yetmiş yaşını görebilmiş ki biz kendimizce hesaplar yapıyoruz.

Her anın tadını çıkarabilmeli aslında, bir ısırmalık çıtır tadında gülümser yaşam. Çocukken çok sevdiğimiz balık kraker ve badem krakerler gibi süslemeli hayat tabağımızı. Eşimizin, ailemizin, çocuklarımızın, kardeş ve komşularımızın bize sunduğu ışık bile sevgiyle yayılır. İlim ışığı, mum ışığını bastırır da gönüllerde kaybolur. Öğrenmemiz gereken pek çok şey vardır ve hep sırasını bekler usulca. Sonbahar tadındadır anılar. Yere dökülen her bir yaprak, aslında ömrümüzden geriye kalan takvim yapraklarıdır. Sararan yapraklar salındıkça insan da sararır gibi yeni yaşını karşılar. Sonbahar mevsimi, gülüşlerini bırakır ve eylül ile merhaba der. Ekim ayının komşuluğu da sonbaharın son ayı olan kasım ayına koltuğunu bırakır. Acısıyla, ayazıyla ve soğuğuyla bir başkadır kasım. "Sevgi paltosuna sımsıkı sarılın da mutluluk eldivenlerinizi içinizde taşıyıp benimle ısının" dercesine bıyık altından gülümser.

Hayatı öğrenmemizin sevinci adına, yaşamı tecrübelerle yudumlamak adına, onca ayaza ve yalnız kalan sararmış ağaçlara rağmen: "Hoş geldin kasım ayı, merhaba hayat!"